

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 343/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDACTED] [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 5/2018 z 22. marca 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 57/2018 z 24. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED]
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky spoločnosti [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 5/2018 z 22. marca 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 57/2018 z 24. októbra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v procesnom postavení žalobkyne v spore proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) o zaplatenie sumy 84 600 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 Cb 88/2010.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 Cb 88/2010 zo 17. mája 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

5. Proti predmetnému rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka v zákonom stanovenej lehote dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), teda, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a § 421 ods. 1 CSP v dôsledku skutočnosti, že podľa jej názoru napadnutý rozsudok krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že podstatou sporu bol jej nárok voči žalovanej na zaplatenie časti provízie, ktorú odvodzovala z titulu písomnej dohody uzatvorenej medzi ňou a žalovanou 1. októbra 2003 (ďalej aj „dohoda“). Predmetom dokazovania bolo najmä to, či sťažovateľka svojou činnosťou zabezpečila uzatvorenie obchodu z mája 2006 medzi žalovaným a nórskou spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED] (ďalej aj „spoločnosť [REDACTED]“) v tom rozsahu, že jej vznikol nárok na zaplatenie uplatnenej provízie.

7. Sťažovateľka namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nesprávnym právnym posúdením dohody, na ktorú krajský súd aplikoval ustanovenia zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvy o obchodnom zastúpení, a to napriek skutočnosti, že dohoda vykazuje všetky pojmové znaky zmluvy o sprostredkovaní. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza: „... správne právne posúdenie veci, t. j. podriadenie Dohody pod ustanovenia zmluvy o sprostredkovaní malo z hľadiska dôvodnosti žaloby kľúčový význam, pretože podľa zákonnej úpravy a ustálenej judikatúry na vznik nároku sprostredkovateľa na províziu stačí, ak sprostredkovateľ spojí záujemcu s treťou osobou (k čomu aj nepochybne došlo), čím je daná príčinná súvislosť medzi činnosťou sprostredkovateľa a uzatvorením sprostredkovanej zmluvy, pričom sprostredkovateľ nie je povinný vykonávať činnosti obchodného zástupcu v takom rozsahu, ako ustálil okresný súd. Z uvedeného tak vyplýva, že už len tým, že konajúce súdy požadovali od žalobcu, aby preukázal svoju činnosť obchodného zástupcu, ktorú nebol povinný vykonávať, negatívne ovplyvnili

žalobcov úspech vo veci, pretože žalobca nemal dôkaznú povinnosť a ani povinnosť uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k preukazovaniu týchto skutočností. “

8. Sťažovateľka namieta „eklektický a neopodstatnený“ výber dôkazov s opomenutím dôkazov, ktoré svedčili v jej prospech. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu uvádza, že jedným z podstatných dôkazov, ktorým preukazovala svoje tvrdenia, bolo aj písomné vyhlásenie svedka, pána [REDAKOVANÉ], riaditeľa oddelenia nákupu spoločnosti [REDAKOVANÉ] z 19. decembra 2016, v ktorom menovaný svedok potvrdil, že 11. mája 2004 až 12. mája 2004 v pozícii kupujúceho za spoločnosť [REDAKOVANÉ] cestoval so sťažovateľkou na Slovensko navštíviť niekoľko spoločností vrátane spoločnosti žalovaného. Sťažovateľka namieta, že okresný súd opomenul vykonať tento dôkaz a v odôvodnení rozsudku sa s ním vysporiadať, čo namietala v podanom odvolaní. Krajský súd sa napriek uvedenému s touto podstatnou argumentáciou v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal.

9. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že aj z prehlásení svedka pána [REDAKOVANÉ] jednoznačne vyplýva, že sa 14. februára 2003, 29. marca 2004 a 2. februára 2005 zúčastnila rokovaní so spoločnosťou [REDAKOVANÉ], čo sa týka obchodu na dodávku vagónov žalovaného pre túto spoločnosť. Sťažovateľka namieta nesprávnosť skutkových zistení súvisiacich s vyhodnotením tohto dôkazu, ktoré v ústavnej sťažnosti podrobne popisuje.

10. Vzhľadom na uvedené je tak podľa názoru sťažovateľky evidentné, že neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by akokoľvek spochybňoval prehlásenia pána [REDAKOVANÉ] a jej účasť na obchode z mája 2006, a teda všeobecné súdy svojvoľne a bez akéhokoľvek skutkového alebo právneho základu a v rozpore so samotným obsahom týchto prehlásení vyhodnotili predmetné prehlásenia pána [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] tak, že tieto listiny nie sú dôkazom, ktorý by mohol preukázať akúkoľvek činnosť sťažovateľky ako obchodného zástupcu žalovaného.

11. V prospech sťažnostného návrhu argumentuje sťažovateľka aj nesprávnym vyhodnotením dôkazov, a to výpovedí svedka [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ], ktorých obsah v ústavnej sťažnosti podrobnejšie rozoberá.

12. Sťažovateľka s poukázaním na konkrétne skutočnosti, časovú a vecnú postupnosť mailovej komunikácie medzi ňou a žalovaným, ktorú predložila do konania pred okresným súdom, namieta, že vyhodnotenie všeobecných súdov, že z tejto mailovej komunikácie nevyplýva akákoľvek činnosť sťažovateľky pre žalovaného vo vzťahu k obchodu z mája 2006, sú vo zjavnom rozpore s obsahom vyplývajúcim z tejto komunikácie, a preto takéto vyhodnotenie je nutné označiť za svojvoľné a arbitrárne.

13. Podľa sťažovateľky sa krajský súd nevysporiadal ani s podstatnou argumentáciou sťažovateľky uvedenou v odvolaní, ktorou namietala, že žalovaný porušoval svoje povinnosti vyplývajúce mu z § 665 a § 655a Obchodného zákonníka a že konal v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a s dobrými mravmi.

14. Pochybenie krajského súdu spočíva podľa názoru sťažovateľky aj v skutočnosti, že krajský súd sa síce v odôvodnení svojho rozsudku nestotožnil s názorom okresného súdu, že dohoda z 1. októbra 2003 (na základe ktorej sťažovateľka mala vyvíjať činnosť pre žalovanú, pozn.) zanikla k 1. októbru 2005, avšak vôbec neuviedol, na akom právnom a skutkovom základe tak rozhodol a ku ktorému dátumu táto dohoda skutočne zanikla. Je pritom nepochybné, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, že otázka platnosti dohody bola v konaní „*klúčová*“, keďže okresný súd ustálil, že sťažovateľka nemohla vykonávať činnosť obchodného zástupcu v zmysle dojednaných podmienok so žalovaným po 1. októbri 2005, a teda počas obdobia, keď došlo k uzatvoreniu obchodu z mája 2006.

15. Napadnutý rozsudok krajského súdu považuje sťažovateľka za vnútorne rozporný, protirečivý, zmätočný a v konečnom dôsledku za nepreskúmateľný.

16. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka namieta, že najvyšší súd sa vôbec nezaoberal jej argumentáciou s poukázaním na skutočnosť, že nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (všeobecne) nie je vadou, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. S uvedeným tvrdením sa sťažovateľka nestotožňuje, keďže okresný súd a krajský súd sa pri vykonávaní

a hodnotení dôkazov v danom prípade dopustili až takých omylov, ktoré sú z hľadiska ochrany práva na súdnu ochranu ústavne neudržateľné a neospravedlňiteľné.

17. Sťažovateľka sa nestotožňuje ani s „*formalistickým*“ názorom najvyššieho súdu k ňou uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP, keď uvádza, že z podaného dovolania jednoznačne vyplýva právna otázka, ktorú mal najvyšší súd posudzovať.

18. K námietke najvyššieho súdu, ktorý tento poukazoval na skutočnosť, že sťažovateľka bližšie nešpecifikovala dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 CSP, sťažovateľka poukazuje na, že kumulácia dôvodov je prípustná aj v prípade § 421 ods. 1 CSP a najvyšší súd mal posudzovať prípustnosť dovolania z hľadiska všetkých dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP.

19. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľky, spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. marca 2018, č. k. 3Cob/5/2018-687 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. októbra 2019, sp. zn. 2Obdo/57/2018 p o r u š e n é b o l i .

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. marca 2018, č. k. 3Cob/5/2018-687 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. októbra 2019, sp. zn. 2Obdo/57/2018 sa z r u š u j ú a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú solidárne povinné zaplatiť Sťažovateľke vyčíslenú náhradu trov konania, k rukám jej právneho zástupcu advokátskej kancelárii [REDAKOVANÉ] do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

20. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

21. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

22. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

23. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

24. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

25. Podľa čl. 20 ods.1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

26. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

27. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

28. Podľa čl. 1 prvej vety dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

29. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

30. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy,

podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

31. Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu. Je úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

32. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo sporovej strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 365/2019).

33. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

34. Vyhodnotenie, ktorá skutočnosť tvrdená a dokazovaná v civilnom súdnom konaní je pre rozhodnutie vo veci samej významná a ktorá nie, je doménou rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Ústavnému súdu však nemožno odňať právomoc kasačného zásahu do tohto hodnotenia vtedy, keď je v rozpore so zákonným príkazom vyjadreným v § 191 CSP v miere spôsobilej postaviť konanie i jeho výsledok do pozície nespravodlivosti a neobjektívnosti. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá napriek pomenovaniu nevytvára všeobecnému súdu priestor preľubovoľné (svojvoľné) hodnotenie dôkazov. Práve prípadná svojvôľa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v súdnom konaní, ktorý zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho súdneho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvôľa konajúceho súdu je hrubým narušením spravodlivostnej kvality a objektivity súdneho rozhodovania.

V opačnom prípade by sa právomoc ústavného súdu odôvodnená požiadavkou ochrany základných práv a slobôd uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy stala neúčinnou (m. m. I. ÚS 211/2012, III. ÚS 90/2015, ZNaU 39/2015).

35. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

36. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum právoplatnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (26. novembra 2019, pozn.) zachovaná.

37. V prvej argumentačnej línii sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta nesprávnu právnu aplikáciu, pokiaľ všeobecné súdy vyhodnotili, že dohoda, na základe ktorej mala vyvíjať činnosť pre žalovanú, je zmluvou o obchodnom zastúpení, a nie zmluvou o sprostredkovaní. Zároveň v súvislosti s uvedeným je sťažovateľka presvedčená, že všeobecné súdy negatívne ovplyvnili jej úspech vo veci samej v dôsledku skutočnosti, že v konaní musela preukázať svoju činnosť ako obchodný zástupca, pričom povinnosť uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k preukazovaniu týchto skutočností nemala.

38. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im

zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávanej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Uvedené platilo aj za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

39. V okolnostiach danej veci je zrejmé, že skutkovým predpokladom, z ktorého sťažovateľka mohla odvodzovať účinky pre ňu priaznivej právnej normy, bola písomná dohoda z 1. októbra 2003 medzi ňou a žalovanou, na základe ktorej jej mal vzniknúť nárok na vyplatenie provízie. Okresný súd v bode 18 rozsudku uviedol, že z dohody zistil, že táto bola uzavretá medzi sťažovateľkou a žalovanou 1. októbra 2003 a žalovaná touto dohodou poverila sťažovateľku zastupovaním pre predaj svojich výrobkov v Nórsku, ako aj vo Fínsku a Švédsku a sťažovateľka mala byť odmenená za každý uskutočnený predaj, ktorý bude uskutočnený priamym kontraktom medzi žalovanou a zákazníkom s dohodnutou províziou 5 % za každý predaj z hodnoty zmluvy. Pokiaľ krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorý z takto zisteného skutkového stavu vyvodil, že právny vzťah medzi sťažovateľkou a žalovanou sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka o zmluve o obchodnom zastúpení, čo po celý čas v konaní tvrdila žalovaná, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom súdom prvej inštancie.

40. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že uvedený právny vzťah sa mal spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka o zmluve o sprostredkovaní, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že tak § 642 ods. 1 Obchodného zákonníka upravujúci pojmové vymedzenie zmluvy o sprostredkovaní, ako aj § 652 ods. 1 Obchodného zákonníka upravujúci pojmové vymedzenie zmluvy o obchodnom zastúpení predpokladajú, že v konaní by muselo byť preukázané, že sťažovateľka vyvinula činnosť smerujúcu k tomu, aby žalovaná mala príležitosť uzavrieť určitú zmluvu (zmluva o sprostredkovaní), resp. že vyvinula činnosť smerujúcu k uzatvoreniu určitého druhu zmlúv (zmluva o obchodnom zastúpení).

41. Ústavný súd upriamuje pozornosť, že sťažovateľka mala podľa dohody nárok na províziu len vtedy, ak žalovaná uzavrela obchod s treťou osobou na základe činnosti vykonanej sťažovateľkou, alebo v prípade, ak žalovaná uzavrela obchod s treťou osobou, ktorú na účel uskutočnenia obchodov získala sťažovateľka (bod 26 posledná veta rozsudku okresného súdu, pozn.).

42. Vzhľadom na uvedené bolo v konaní podstatné, že okresný súd dospel z vykonaného dokazovania k záveru (bod 27 rozsudku okresného súdu, pozn. ústavného súdu), že dôkazy vykonané v tomto spore nepreukazujú, aby sťažovateľka vykonala takú činnosť, v dôsledku ktorej by došlo k uzavretiu obchodu medzi žalovanou a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] v máji 2006, a preto žalobu sťažovateľky zamietol. Je pravdou, že v dôsledku skutočnosti, že všeobecné súdy dospeli k záveru o tom, že právny vzťah medzi sťažovateľkou a žalovanou sa spravuje ustanoveniami o obchodnom zastúpení, sa uvedené prejavilo aj v ďalších právnych záveroch, čo sťažovateľka vníma ako „*negatívne ovplyvnenie jej dôkaznej situácie*“. Uvedené však nemení nič na skutočnosti, že bolo preukázané, že sťažovateľka činnosť pre žalovanú, za ktorú by jej vznikol nárok na vyplatenie dohodnutej provízie, nevykonala. Z uvedených dôvodov je námietka sťažovateľky o nesprávnom právnom posúdení dohody z ústavnoprávneho hľadiska zjavne neopodstatnená.

43. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že otázka platnosti dohody bola v konaní „*klúčová*“ a krajský súd sa síce v odôvodnení svojho rozsudku nestotožnil s názorom okresného súdu, že dohoda zanikla ku 1. októbru 2005, avšak vôbec neuviedol, na akom právnom a skutkovom základe tak rozhodol a ku ktorému dátumu táto dohoda skutočne zanikla. V tomto kontexte ústavný súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno o tom, že pre žalovanú vykonala činnosť (kedykoľvek v priebehu od uzavretia dohody do podpísania zmluvy v máji 2006, pozn.), v dôsledku ktorej by došlo k uzavretiu obchodu medzi žalovanou a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] v máji 2006, táto námietka si zo strany krajského súdu nevyžadovala špecifickú odpoveď.

44. K námietke sťažovateľky o nevysporiadaní sa krajského súdu s námietkou o opomenutom dôkaze, a to písomnom vyhlásení svedka, pána [REDAKOVANÉ], riaditeľa oddelenia nákupu spoločnosti [REDAKOVANÉ] z 19. decembra 2016, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k tomuto okresným súdom opomenutom dôkaze obsiahlo argumentuje, keď na stranách 8 a 9 ústavnej sťažnosti uvádza, aký význam mal tento dôkaz v konaní, a to sám, ako aj v spojení s ďalšími vykonanými dôkazmi.

45. Je nutné prisvedčiť sťažovateľke, že v odôvodnení rozsudku okresného súdu absentuje vysporiadanie sa s týmto dôkazom. Ústavný súd považuje oboznámením sa s odvolaním sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu, ktoré sťažovateľka priložila ako dôkaz k ústavnej sťažnosti, za preukázané, že sťažovateľka takúto argumentáciu krajskému súdu v podanom odvolaní nepredložila. V odvolaní sťažovateľky sa v bode IV v jeho predposlednom odseku uvádza len konštatovanie, že *„V neposlednom rade sa v spise nachádza listinný dôkaz – vyhlásenie [REDAKOVANÉ] zo dňa 19.12.2016, v ktorom potvrdil, že v dňoch 11.5-12.5.2004 v pozícii kupujúceho za spoločnosť [REDAKOVANÉ] cestoval so žalobcom na Slovensko navštíviť niekoľko spoločností vrátane spoločnosti [REDAKOVANÉ]“*.

46. Následne však v odvolaní absentuje akákoľvek argumentácia vo vzťahu k tomuto dôkazu tak, ako ju teraz predkladá sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom.

47. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

48. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

49. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka mohla takto formulovanú námietku uplatniť v podanom odvolaní, čo neurobila. Uvedené zakladá dôvod na odmietnutie tejto námietky podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

50. V druhej argumentačnej línii sťažovateľka namieta aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov, a to výsluchu svedka [REDACTED] a svedka [REDACTED], a zároveň namieta, že vyhodnotenie dôkazu – mailovej komunikácie, ktorú do konania predložila tak, že z nej nevyplýva akákoľvek činnosť sťažovateľky pre žalovaného vo vzťahu k obchodu z mája 2006, sú v zjavnom rozpore s obsahom vyplývajúcim z tejto komunikácie, a preto takéto vyhodnotenie je nutné označiť za svojvoľné a arbitrárne.

51. Ústavný súd považuje oboznámením sa s rozsudkom okresného súdu, ktorý ako vecne správny potvrdil krajský súd, za preukázané, že okresný súd sa s týmito dôkazmi podrobne vysporiadal v bodoch 23 až 26 svojho rozsudku. Pokiaľ sa sťažovateľka nestotožňuje s vyhodnotením týchto dôkazov, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že to, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

52. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov

(m. m. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

53. Vzhľadom na uvedené pokiaľ všeobecné súdy s prihliadnutím na zistené skutočnosti uzavreli, že dôkazy, ktoré boli v spore predložené, tak sťažovateľkou, ako aj žalovanou, preukazujú, že sťažovateľka svojou činnosťou nezabezpečila uzatvorenie obchodu medzi žalovanou a nórskou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] z roku 2006, a preto jej nevznikol nárok na uplatnenú províziu, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno považovať za taký, ktoré by bol z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľný, a teda spôsobilý na jeho derogáciu.

54. V tretej argumentačnej línii sťažovateľka argumentuje v prospech vyslovenia porušenia označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu v dôsledku skutočnosti, že krajský súd sa nevysporiadal ani s jej podstatnou námietkou o protiprávnom konaní žalovanej, v dôsledku ktorého nemohla byť v celom rozsahu činná ako obchodný zástupca žalovanej a že žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na tú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktorý bol krajským súdom potvrdený ako vecne správny, v ktorej okresný súd poukázal na skutočnosť, že právny vzťah medzi sťažovateľkou a žalovanou bol na základe dohody nevýhradným obchodným zastúpením a žalovaná mohla uzatvárať obchody aj priamo sama bez zastúpenia a ako uviedla, v tomto prípade to bola práve žalovaná, ktorá si zabezpečila uzavretie obchodnej zmluvy so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] bez akéhokoľvek vplyvu alebo súčinnosti tretích osôb, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania (bod 25 rozsudku okresného súdu, pozn.). Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka, aj keď nie explicitne, dostala v konaní pred všeobecnými súdmi odpoveď aj na túto námietku.

55. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

56. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že najvyšší súd mal „*formalistickým*“ odmietnutím jej dovolania porušiť jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

57. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd.

58. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

59. Poukazujúc na uvedené, ústavný súd ozrejmuje, že jeho úlohou bolo zistiť, či právny názor, na základe ktorého najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky, bol najvyšším súdom aplikovaný ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s namietaným porušením označeného článku ústavy a dohovoru. Ústavný súd pritom pripomína, že mimoriadnej povahe dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím

dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 158/2018 z 11. októbra 2018).

60. Sťažovateľka namieta, že vo vzťahu k ňou uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sa najvyšší súd vôbec nezaoberal jej argumentáciou s poukázaním na skutočnosť, že nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (všeobecne) nie je vadou, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. S uvedeným tvrdením sa sťažovateľka nestotožňuje, keďže okresný súd a krajský súd sa pri vykonávaní a hodnotení dôkazov v danom prípade dopustili až takých omylov, ktoré sú z hľadiska ochrany práva na súdnu ochranu ústavne neudržateľné a neospravedlňiteľné.

61. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že dospel k záveru, že v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré tvorí spolu s odôvodnením rozsudku okresného súdu jeden celok, nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok okresného súdu.

62. V kontexte toho, čo ústavný súd uviedol k námietkam sťažovateľky k napadnutému rozsudku krajského súdu, ktoré sú totožné s jej námietkami obsiahnutými v podanom dovolaní, považuje ústavný súd závery najvyššieho súdu o nenaplnení prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP za ústavne akceptovateľné.

63. Ústavný súd s poukazom na bod 47 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, po oboznámení sa s argumentáciou sťažovateľky v podanom dovolaní konštatuje, že pokiaľ najvyšší súd vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP odmietol toto

dovolanie, s poukázaním na skutočnosť, že „... pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov... dovolanie podané žalobcom nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa“, nemožno jeho závery považovať v tomto konkrétnom prípade za „formalistické“.

64. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky nemajúci oporu v zákone. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom ozrejmil, z akého dôvodu dovolanie sťažovateľky odmietol.

65. Právny názor najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v dovolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

66. Keďže v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

67. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľka namietala porušenie tohto práva v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto označeného práva. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

68. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu